

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 6CoCsp/31/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120246415
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dagmar Podhorcová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2021:6120246415.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dagmar Podhorcovej a sudkýň JUDr. Ingrid Doležajovej a JUDr. Marty Polyákovej, v právnej veci žalobcu: Intrum Slovakia, s.r.o., so sídlom Bratislava, Mýtna 48, IČO: 35 831 154, zastúpeného JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom so sídlom Bratislava, Mýtna 48, IČO: 37 927 795, proti žalovanej: A. L., nar. XX. XX. XXXX, bytom G. XX, o zaplatenie 936,52 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Levice zo dňa 6. júla 2021, č. k. 11Csp/92/2020-164, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalovanej nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu žalobcu, o zaplatenie 936,52 eura, zamietol a žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov konania. Právne vec odôvodnil s odkazom na ust. § 497 zák. č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka, § 52 ods. 3 a 4, § 53 ods. 1, 5 a 9, § 524 ods. 1 a 2, § 565 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej v texte len „OZ“), § 1 ods. 2, § 9 ods. 1 a 2, § 11 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej v texte len „ZoSÚ“) účinného v čase uzatvorenia zmluvy, § 17 ods. 1 ZoSÚ účinného v čase postúpenia pohľadávky, § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej v texte len „Zákon o bankách“) v znení účinnom v čase postúpenia.

2. Vykonaným dokazovaním zistil, že medzi spoločnosťou Všeobecná úverová banka, a. s. ako veriteľom a žalovanou ako dlžníkom bola dňa 17. 04. 2015 uzatvorená zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru Flexipôžička, predmetom ktorej bolo poskytnutie bezúčelového úveru v sume 1 030 eur, s poplatkom za poskytnutie úveru vo výške 20,60 eura. V zmysle zmluvy mala žalovaná úver uhradiť v 107 mesačných splátkach po 19,66 eura a to vždy k 18.-temu dňu v mesiaci. V zmysle zmluvy predstavovala ročná úroková sadzba hodnotu 20,78 %, priemerná hodnota RPMN hodnotu 20,16 %, úroková sadzba 18,40 % ročne, odplata 20,40 %, celková čiastka k zaplateniu 2 124,33 eura, termín prvej splátky 18. 05. 2015 a termín konečnej splatnosti 18. 03. 2024. Z prehľadu splátok a úhrad vyplývalo, že žalovaná uhradila poplatok za poskytnutie úveru vo výške 20,60 eura, pričom titulom poskytnutého úveru celkom uhradila (vrátane poplatku za poskytnutie úveru) sumu 479,13 eura. Keďže žalovaná porušila svoju zmluvnú povinnosť splácať jednotlivé povinné splátky riadne a včas, žalobca mal listom zo dňa 02. 05. 2017 - „Tretia upomienka - pokus o zmier“, vyzvať žalovanú k úhrade dlžných splátok a upozorniť ju na možnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti. V zmysle podacieho hárku Slovenskej pošty žalobca uvedenú zásielku dal na poštovú prepravu v ten istý deň. V zmysle bodu 10.1 všeobecných obchodných podmienok, ak sa zásielka nedoručuje ako doporučená zásielka do vlastných rúk považuje sa táto

písomnosť za doručenie na desiatym dňom po dni, keď bola písomnosť daná na poštovú prepravu. Nakoľko žalovaná neuhradila dlžné splátky ani na základe tejto upomienky, pôvodný veriteľ listom zo dňa 19. 06. 2017 - „Výzva na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom“ vyhlásil predčasnú splatnosť pôžičky ku dňu 19. 06. 2017 ako to vyplýva z tohto oznámenia. Oprávnenie pôvodného veriteľa na vyhlásenie okamžitej splatnosti úveru upravoval bod 5. čl. I zmluvy o úvere. V zmysle bodu 10.1 všeobecných obchodných podmienok, ak veriteľ poštou doručuje výzvu na zaplatenie zostatku úveru spolu s splatným príslušenstvom, robí tak doporučenou zásielkou do vlastných rúk na poslednú známu adresu dlžníka. Tieto písomnosti vrátane iných písomností (napr. upomienky odstúpenie) sa považujú za doručené aj vtedy, ak sa zásielka vráti veriteľovi ako nedoručiteľná (adresát neznámy, nezastihnutý, nesprávna adresa, adresát požiadal o doposielanie), a to dňom podania zásielky. Inak sa zásielka zasielaná ako doporučená zásielka alebo doporučená zásielka do vlastných rúk, považuje za doručenie dlžníkovi dňom, keď ju podľa údajov veriteľa prevzal, alebo ak bola písomnosť uložená na pošte, v posledný deň lehoty stanovenej poštovým doručovateľom na jej vyzdvihnutie. Predmetná zásielka sa vrátila pôvodnému veriteľovi s tým, že adresát zásielku neprevzal v odbernej lehote a ako deň vrátenia bol uvedený dátum 18. 07. 2017. Na základe Rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok, ktorá bola uzatvorená medzi Všeobecnou úverovou bankou, a. s. a spoločnosťou Intrum Slovakia s. r. o. dňa 19. 11. 2019 a jej príloh, bola pohľadávka, ktorá je predmetom tohto konania postúpená spoločnosti Intrum Slovakia s. r. o., pričom výška postúpenej pohľadávky bola vyčíslená k rozhodujúcemu dňu 02. 09. 2019. Postúpenie mala Všeobecná úverová banka a. s. oznámiť žalovanej listom zo dňa 29. 11. 2019, ktorý bol podaný na poštovú prepravu dňa 29. 11. 2019.

3. Na základe takto vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že medzi spoločnosťou Všeobecná úverová banka, a. s. ako pôvodným veriteľom a žalovanou, existoval záväzkový vzťah titulom zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, ktorá bola súčasne spotrebiteľskou zmluvou a na žalovanú bolo potrebné hľadieť ako na spotrebiteľa, pretože pri jej uzavieraní nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Dôvodil, že otázku zosplatenia úveru bolo potrebné vykladať v kontexte § 53 ods. 9 a § 565 OZ súčasne. Z ich obsahu vyplývalo, že povinnosťou veriteľa bolo upozorniť dlžníka na možnosť zosplatenia záväzku predtým, ako k zosplateniu dôjde. V prípade spotrebiteľských záväzkov ide teda o dva rôzne právne úkony veriteľa a to upozornenie na uplatnenie práva veriteľa podľa § 53 ods. 9 OZ a samotná žiadosť o zaplatenie celého dlhu pre omeškania so zaplatením splátky v zmysle § 565 OZ, pričom upozornením má zákonodarca na mysli adresovanú písomnosť, ktorá sa nevyhnutne musí dostať do sféry dispozície spotrebiteľa a z jej obsahu musí byť zrejmé splnenie zákonných podmienok uplatnenia režimu v zmysle § 53 ods. 9 OZ a jednak výslovné upozornenie spotrebiteľa na vykonanie práva veriteľa podľa § 565 OZ v súlade s § 53 odsek 9 OZ, pričom právo na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti môže veriteľ vykonať len za predpokladu, že omeškanie s prvou splátkou trvá.

4. Žalobca nepreukázal platné zosplatenie poskytnutého úveru v zmysle § 53 ods. 9 OZ v spojení s § 565 OZ, nakoľko nepredložil žiadny listinný dôkaz, ktorým by preukázal, že pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti bola žalovaná účinným spôsobom upozornená na možnosť vyhlásiť mimoriadnu splatnosť, ak nedôjde k úhrade dlžných splátok, resp. nepredložil žiadny listinný dôkaz, ktorým by preukázal, že by sa výzva - „Tretia upomienka - pokus o zmier“, dostala do dispozičnej sféry žalovanej a žalovaná mala možnosť sa s ňou oboznámiť. Zvýraznil, že žalobca síce predložil podací hárok o zasielaní tretej upomienky žalovanej a tým preukazoval, že sa upomienka dostala do dispozičnej sféry žalovanej. V tomto smere však odkázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/36/2020, z 15. 12. 2020, ktoré rieši problematiku platného postúpenia bankovej pohľadávky vrátane doručovania a ustanovuje, že dojednaním fikcie doručenia spôsobom, že zásielka sa považuje za doručenie uplynutím vopred určených dní odo dňa jej odoslania, nemožno platne dojednať nevyvrátiteľnú domnienku, že určitá zásielka obsahujúca právny úkon sa považuje za doručenie len na základe jej odoslania bez toho, aby došla do sféry adresáta, a to pre jej rozpor s ustanovením § 45 ods. 1 OZ v spojení s ustanovením § 39 OZ. V kontexte uvedeného tak uzavrel, že podací hárok nepreukazuje doručenie a ustanovenie bodu 10.1. VOP bolo v rozpore s § 45 ods. 1 OZ, a preto toto ustanovenie považoval v zmysle § 39 OZ za neplatné. V nadväznosti na uvedené skúmal aktívnu legitimáciu žalobcu, ktorú bol oprávnený skúmať ex offa s tým, že zistenie nedostatku vecnej legitimácie má za následok zamietnutie žaloby. Aktívnu legitimáciu žalobca odvodzoval od zmluvy o postúpení pohľadávky a od vyhlásenia mimoriadnej splatnosti zo dňa 19. 06. 2017. Dôvodil, že v danom prípade ide o sporové konanie, a preto strana sporu tak musela uniesť bremeno tvrdení a skutočností, ktoré môžu privodiť jej úspech v spore, a toto bremeno tiež preukázať. Bol toho názoru, že žalobca nepreukázal a nepredložil také listinné dôkazy,

ktoré by preukazovali platné postúpenie pohľadávky, nakoľko nepreukázal platné a účinné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti a ani, že nastala konečná splatnosť úveru. Nakoľko sa jednalo o spotrebiteľský úver, mal za to, že bolo potrebné pre platné postúpenie pohľadávky splniť tak všeobecné podmienky uvedené v § 524 a nasl. OZ, ako aj osobitné podmienky uvedené v § 92 ods. 8 Zákona o bankách a § 17 ods. 1 ZoSÚ. Pre nepreukázanie platného zosplatnenie úveru žalobcom, resp. že ku dňu postúpenia nastala konečná splatnosť úveru, nemohol dospieť k záveru, že bol predmetný úver ku dňu postúpenia splatný, pričom ak ide o spotrebiteľský úver, v zmysle § 17 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, veriteľ môže postúpiť pohľadávku zo spotrebiteľského úveru len so všetkými právami s ňou spojenými a ak ide o pohľadávku po konečnom termíne splatnosti alebo pohľadávku, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti. Banka však postúpila žalobcovi celú pohľadávku z úveru bez toho, aby úver nadobudol konečnú splatnosť, bola platne vyhlásená mimoriadna splatnosť, resp. aby zmluvný vzťah medzi nimi zanikol inak, čo považoval za rozporné s ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách, ako aj s ust. § 17 ods. 1 ZoSÚ. Postúpenie pohľadávky preto označil za neplatný právny úkon v zmysle § 39 OZ a žalobca sa tak nestal veriteľom žalovanej, preto žalobu pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu zamietol. V zmysle uvedeného sa tak ďalej nezaoberal posúdením zmluvných podmienok a preskúmaním zmluvy ako takej, pretože dokazovanie v tomto smere sa stalo nadbytočným.

5. O trovách konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 a 2 a § 262 ods. 1 a 2 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej v texte len „CSP“) a v konaní úspešnej žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi z dôvodu, že žalovanej v konaní žiadne trovy nevznikli.

6. Rozsudok súdu prvej inštancie napadol v zákonnej lehote odvolaním žalovaný, odôvodniac ho vadami v zmysle ust. § 365 ods. 1 d), e), f) a h) CSP, domáhajúc sa v týchto častiach jeho zmeny a vyhovenia žalobe. Tvrdil, že súd prvej inštancie vec na základe vykonaného dokazovania nesprávne právne posúdil, keď zamietol žalobu z dôvodu nedostatku aktívnej legitímácie na ich strane pre nepreukázanie splnenia podmienok pre platné postúpenie bankovej pohľadávky podľa ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Dal do pozornosti, že spolu so žalobou súdu doručil nielen Tretiu upomienku zo dňa 02. 05. 2017 (výzva na úhradu omeškanej splátky), ale spolu s ňou aj podací hárok preukazujúci doručovanie tejto žalovanému, a to pod číslom zásielky K.. Z tohto podacieho hárku je zrejmé, že predmetná výzva bola daná na poštovú prepravu dňa 02. 05. 2017, čo vyplýva z dátumu na ľavej bočnej strane hárku, preto mal za preukázané, že k zosplatneniu dlhu došlo platne. Vyzdvihol, že právny predchodca preukázateľne postupoval v zmysle ust. § 53 ods. 9 OZ, keď k zosplatneniu pristúpil po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením omeškanej splátky a zároveň preukázal upozornenie spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Zosumarizoval, že v spore preukázal, že jeho právny predchodca vyzval žalovanú na zaplatenie peňažného záväzku vrátane omeškaných nezaplatených úverových splátok, pre ktorých neplnenie jeho právny predchodca vyhlásil predčasnú splatnosť úveru. Žalovaná napriek písomnej výzve právneho predchodcu svoj dlh nezaplatila a do omeškania s jeho zaplatením sa dostala viac ako 90 kalendárnych dní. Nakoľko žalovaná napriek výzve banky, ktorá jej bola riadne doručená bol viac ako 90 dní v omeškaní so zaplatením svojho dlhu voči banke vrátane omeškaných splátok, na ktorých zaplatenie bola preukázateľne vyzvaná, týmto boli splnené zákonné predpoklady pre platné postúpenie bankovej pohľadávky podľa ust. § 92 ods. 8 z. o bankách.

7. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou stranou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP) po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 367 ods. 3 CSP), vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie bez potreby zopakovania či doplnenia dokazovania (§ 383 a § 384 CSP) postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), s verejným vyhlásením rozhodnutia pri splnení si povinnosti upravenej v ust. § 219 ods. 3 CSP, a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, a preto rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

8. Podľa § 387 ods. 1, 2 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9. Ustanovením § 387 ods. 2 CSP je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie a to po skutkovej ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže sice doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvej inštancie, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvej inštancie, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvej inštancie. Odvolací súd musí odpovedať na podstatné a právne dôvody odvolania a nemôže sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplniť ďalšie dôvody.

10. Podľa § 387 ods. 3 CSP, odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

11. Vzhľadom na to, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len podstatnými námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní a procesným postupom prvoinštančného súdu predchádzajúcim vydaniu rozhodnutia z hľadísk, či došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Odvolanie žalobcu je postavené na odvolacom dôvode v zmysle § 365 ods. 1 písm. d) CSP, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Tento odvolací dôvod dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Príkladom takejto vady môže byť nesprávne realizovaná manuálna povinnosť súdu, pochybenia vo vykonanom dokazovaní, porušenie viazanosti súdu inými rozhodnutiami (pozri § 193) alebo posúdenie predbežnej otázky v rozpore s existujúcim rozhodnutím príslušného orgánu (pozri § 194 ods. 2). Žalobca namietal i vadu podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP, že súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Vyhodnotenie potenciálnej relevancie navrhovaného dôkazu, ako aj prípustnosti jeho vykonania je úlohou a doménou súdu. Súd jednoznačne pochybí, ak zamietne návrh na vykonanie dôkazu, ktorý je spôsobilý priniesť ďalšie relevantné skutkové zistenia, a ktorého vykonanie je prípustné, pretože takýmto postupom sťažuje dôkaznú pozíciu strany sporu, čo môže nespravodlivo rezultovať v neunesení jej dôkazného bremena a neodôvodnene sa vzdávať od želanej a možnej miery zistenia skutkového stavu. Žalobca namietal tiež vadu podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré súd založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán sporu alebo ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 až § 194 CSP. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, čo znamená, že vyvodzuje zo skutkového zistenia aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávneho vyložil.

12. Odvolací súd po preskúmaní rozhodnutia, prislúchajúceho spisového materiálu, vyhodnotením toho, čo uviedol vo svojom odvolaní žalobca konštatuje, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci, vykonával dokazovanie, ktoré vyhodnotil v súlade s ust. § 191 a nasl. CSP a dospel k skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil, a preto s poukazom na citované ust. § 387 ods. 2 CSP, keďže sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, obmedzuje sa len na skonštatovanie správnosti jeho dôvodov. Rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá zákonným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav,

primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany prípad, a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Odvolateľ k veci samotnej neuviedol žiadne skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie nevysporiadal, a ktoré by boli spôsobilé inak vyhodnotiť skutkový stav následne prijaté právne závery. Odvolací súd po preskúmaní veci zastáva názor, že súd prvej inštancie sa vyporiadal so všetkými skutočnosťami, ktoré boli uvedené v podanom odvolaní, i so skutočnosťami, ktoré tvrdil odvolateľ aj v priebehu prvoinštančného konania, preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny. Odvolací súd nezistil ani žiadne vady konania pred súdom prvej inštancie, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Pre zdôraznenie správnosti rozhodnutia odvolací súd ďalej uvádza nasledovné.

13. Z hľadiska skutkového stavu bolo v konaní pred súdom prvej inštancie preukázané, že medzi spoločnosťou Všeobecná úverová banka, a. s. ako veriteľom a žalovanou ako dlžníkom bola dňa 17. 04. 2015 uzatvorená zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru Flexipôžička, predmetom ktorej bolo poskytnutie bezúčelového úveru v sume 1 030 eur, s poplatkom za poskytnutie úveru vo výške 20,60 eura. V zmysle zmluvy mala žalovaná úver uhradiť v 107 mesačných splátkach po 19,66 eura a to vždy k 18.-temu dňu v mesiaci s dohodnutou ročnou úrokovou sadzbou 20,78 %, s priemernou hodnotou RPMN 20,16 %, s úrokovou sadzbou 18,40 % ročne, s odplatom 20,40 %, s celkovou čiastkou k zaplaceniu 2 124,33 eura, s termínom prvej splátky 18. 05. 2015 a s termínom konečnej splatnosti dňa 18. 03. 2024. Z prehľadu splátok a úhrad bolo zistené, že žalovaná uhradila poplatok za poskytnutie úveru vo výške 20,60 eura a titulom poskytnutého úveru celkom uhradila (vrátane poplatku za poskytnutie úveru) sumu 479,13 eura. Žalovaná úver riadne a včas nesplácala a právny predchodca žalobcu listom zo dňa 02. 05. 2017, nazvaným „Tretia upomienka - pokus o zmier“, vyzval žalovanú k úhrade dlžných splátok a upozornil ju na možnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti. V zmysle podacieho hárku Slovenskej pošty uvedenú zásielku dal na poštovú prepravu v ten istý deň. Žalovaná neuhradila dlžné splátky ani na základe tejto upomienky, a preto právny predchodca žalobcu listom zo dňa 19. 06. 2017, nazvaným „Výzva na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom“, vyhlásil predčasnú splatnosť pôžičky ku dňu 19. 06. 2017. Predmetná zásielka sa vrátila právnemu predchodcovi žalobcu s poznámkou, že adresát zásielku neprevzal v odbernej lehote a ako deň vrátenia bol uvedený dátum 18. 07. 2017. Na základe Rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok, ktorá bola uzatvorená medzi Všeobecnou úverovou bankou, a. s., a spoločnosťou Intrum Slovakia s. r. o. dňa 19. 11. 2019 a jej príloh, bola pohľadávka, ktorá je predmetom tohto konania postúpená spoločnosti Intrum Slovakia s. r. o., pričom výška postúpenej pohľadávky bola vyčíslená k rozhodujúcemu dňu 02. 09. 2019. Postúpenie mala Všeobecná úverová banka a. s. oznámiť žalovanej listom zo dňa 29. 11. 2019, ktorý bol podaný na poštovú prepravu dňa 29. 11. 2019.

14. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právne formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

15. Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

16. Podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

17. Podľa § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

18. Podľa § 53 ods. 9 OZ, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

19. Podľa § 524 ods. 1 OZ, veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému.

20. Podľa § 524 ods. 2 OZ, s postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

21. Podľa § 525 ods. 1 OZ, postúpiť nemožno pohľadávku, ktorá zaniká najneskôr smrťou veriteľa alebo ktorej obsah by sa zmenou veriteľa zmenil. Postúpiť nemožno ani pohľadávku, pokiaľ nemôže byť postihnutá výkonom rozhodnutia.

22. Podľa § 526 ods. 1, 2 OZ, postúpenie pohľadávky je povinný postupca bez zbytočného odkladu oznámiť dlžníkovi. Dokiaľ postúpenie pohľadávky nie je oznámené dlžníkovi alebo dokiaľ postupník postúpenie pohľadávky dlžníkovi nepreukáže, zbaví sa dlžník záväzku plnením postupcovi. Ak postúpenie pohľadávky oznámi dlžníkovi postupca, nie je dlžník oprávnený sa dožadovať preukázania zmluvy o postúpení.

23. Podľa § 565 OZ, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

24. I keď vychádzajúc z platnej právnej úpravy, dlžník je v zásade povinný plniť celý dlh jednorazovo dohodou dlžníka a veriteľa alebo rozhodnutím súdu môže byť založené i plnenie dlhu v splátkach. Pri splnení v splátkach ide vlastne o dvojakú dobu splatnosti, keďže jednak je stanovená doba plnenia (splatnosti jednotlivých splátok) a súčasne je určená i splatnosť celej pohľadávky. Ak dlžník plnil v splátkach, nezaplatenie jednej alebo viacerých splátok v čase ich splatnosti nespôsobuje bez ďalšieho splatnosť celého dlhu. Každá zo splátok totiž predstavuje samotný dlh, ktorý veriteľ môže samostatne uplatňovať na súde. Súčasťou podmienok splatnosti jednotlivých splátok môže byť i určenie, že pre nesplnenie niektorej splátky je veriteľ oprávnený žiadať celý zvyšok pohľadávky naraz (§ 565 OZ). Ide tu tak o podmienenú výhodu splácať dlh v splátkach, ktorá spočíva v tom, že dlžník dodrží splátky. Ak dlžník nedodrží dohodu o včasnom splnení dohodnutých splátok alebo súdne rozhodnutie o povolení splátok, stráca výhodu splátok za predpokladu, že veriteľ požiadala o zaplatenie celej pohľadávky, resp. nezaplateného zvyšku pohľadávky naraz. Uplatnenie práva na zaplatenie celej pohľadávky je v právomoci veriteľa, ktorý toto právo môže ale nemusí uplatniť. Stratu výhody splátok musí veriteľ dlžníkovi oznámiť, prípadne i uplatniť na súde podaním žaloby. Splatnosť celej pohľadávky tak nenastala priamo zo zákona, ale záleží na veriteľovi, či toto právo uplatní, teda či vyzve dlžníka na zaplatenie celého zvyšku dlhu. Toto svoje právo požadovať zaplatenie celej pohľadávky z dôvodu straty výhody splátok je časovo obmedzené tak, že veriteľ ho môže použiť najneskôr do splatnosti najbližšej ďalšej splátky. Ust. § 565 OZ o strate výhody splátok je modifikované vo vzťahu k plneniu zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach od 01. 11. 2008, kedy nadobudol účinnosť zák. č. 379/2008 Z. z. tak, že veriteľ je v prípade nesplnenia niektorej splátky oprávnený požadovať od dlžníka zaplatenie celého zvyšku pohľadávky najskôr po uplynutí 3 mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

25. Podmienkou účinnosti výzvy na zaplatenie celej pohľadávky je, že veriteľ v zákonom stanovenej lehote, ktorá nesmie byť kratšia ako 15 dní upozornil spotrebiteľa na uplatnenie tohto práva. Účinnosť uplatnenia práva podľa § 565 OZ je teda podmienená aj tým, aby veriteľ v uvedenej lehote pred uplatnením tohto práva upozornil spotrebiteľa na to, že toto právo využije. Ak je táto podmienka splnená, môže dôjsť k zosplateniu úveru. Súd má ex offio skúmať v spotrebiteľskej zmluve, či vyššie uvedené podmienky boli splnené, či dodávateľovi vzniklo právo na predčasné zosplatenie úveru a skúmať, či bolo predčasné zosplatenie úveru v zmluve dohodnuté a či bolo dohodnuté aj platne. Právo veriteľa na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru nemusí byť upravené priamo v texte zmluvy, postačuje, ak je uvedené v obchodných podmienkach, na ktoré zmluva výslovne odkazuje a súčasne je zmluva podpísaná. V prípade spotrebiteľských záväzkov ide o dva rôzne právne úkony veriteľa to upozornenie na uplatnenie práva veriteľa podľa § 53 ods. 9 OZ a samotná žiadosť o zaplatenie celého dlhu pre omeškanie so zaplatením splátky. Podmienkou riadneho zosplatenia dlhu je jej riadne doručenie oboch prejavov vôle veriteľa dlžníkovi.

26. Podľa § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť

písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

27. Odvolací súd dodáva, že citované ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách neupravuje len administratívne povinnosti banky pri ochrane bankového tajomstva vo vzťahu k všeobecným ustanoveniam Občianskeho zákonníka o postúpení pohľadávky (§ 524 a nasl.) v prípade Zákona o bankách ide o *lex specialis*. Zaradenie ust. § 92 do časti zákona o bankách, ktorej nadpis znie „Ochrana klientov a bankové tajomstvo“ je nutné vykladať tak, že účelom tohto ustanovenia nie je len ochrana bankového tajomstva, ale aj ochrana klientov banky. Citované ustanovenie stanovuje podmienky, za ktorých môže banka aj bez súhlasu klienta postúpiť svoju pohľadávku na inú osobu, čo výkladom a *contrario* znamená, že ak podmienky uvedené v tomto ustanovení splnené nie sú, banka postúpiť pohľadávku bez súhlasu klienta nemôže.

28. Žalobca vo svojom odvolaní namietal závery súdu prvej inštancie, konkrétne, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil, keď zamietol žalobu z dôvodu nedostatku aktívnej legitímácie na jeho strane pre nepreukázanie splnenia podmienok pre platné postúpenie bankovej pohľadávky podľa ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Dal do pozornosti, že spolu so žalobou súdu doručil nielen Tretiu upomienku zo dňa 02. 05. 2017 (výzva na úhradu omeškanej splátky), ale spolu s ňou aj podací hárok preukazujúci doručovanie tejto žalovanému, a to pod číslom zásielky K.. Z tohto podacieho hárku je zrejmé, že predmetná výzva bola daná na poštovú prepravu dňa 02. 05. 2017, čo vyplýva z dátumu na ľavej bočnej strane hárku, preto mal za preukázané, že k zosplatneniu dlhu došlo platne. Vyzdvihol, že právny predchodca preukázateľne postupoval v zmysle ust. § 53 ods. 9 OZ, keď k zosplatneniu pristúpil po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením omeškanej splátky a zároveň preukázal upozornenie spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Tvrdil, že boli splnené zákonné predpoklady pre platné postúpenie bankovej pohľadávky podľa ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách.

29. Vo vzťahu k týmto odvolacím námietkam žalobcu sa odvolací súd plne stotožňuje s dôvodmi súdu prvej inštancie uvedenými v napadnutom rozsudku, na tieto poukazuje ako na správne, a preto ich nebude opakovať (§ 387 ods. 2 CSP). Vzhľadom na vyššie citované zákonné ustanovenia odvolací súd zdôrazňuje, že súd prvej inštancie dospel k správne právnemu záveru, že zmluva medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou má povahu spotrebiteľskej zmluvy, ktorá skutočnosť nebola v konaní ani sporná. Vzhľadom na spotrebiteľskú povahu uzavretej zmluvy, ktorej predmetom je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov vo forme úveru poskytnutého veriteľom spotrebiteľovi súd prvej inštancie správne skúmal aktívnu legitímáciu na strane žalobcu vyplývajúcu z platného postúpenia predmetnej pohľadávky. Pre úplnosť odvolací súd dodáva, že pre označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy je jedna strana sporu subjektom práva a strana na opačnej procesnej strane je subjektom povinností, ktoré sú predmetom sporu, sa v civilnom procesnom práve užíva pojem vecná legitímácia. Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť stranou, resp. účastníkom určitého hmotnoprávneho vzťahu, ale vždy iba to, či účastníkom objektívne je, alebo nie je. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie znamená, že ten kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotnoprávneho oprávnenia (žalobca) nie je nositeľom toho hmotnoprávneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide; o nedostatok pasívnej vecnej legitímácie ide naopak vtedy, ak ten o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti (žalovaný), nie je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti o ktorú v konaní ide (viď rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/192/2004).

30. Odvolací súd sa s námietkou žalovaného nestotožnil a plne súhlasí s odôvodnením súdu prvej inštancie a rovnako zastáva názor, že bolo potrebné skúmať splnenie podmienok pre platné postúpenie pohľadávky bankou podľa ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách. V súvislosti s odvolacími námietkami

žalobcu odvolací súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/147/2017 zo dňa 24. 04. 2018 (publikovaného pod R 60/2018 v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR), z ktorého rozhodnutia vyplýva povinnosť súdu prihliadnúť aj bez námietky (z úradnej povinnosti) na absolútnu neplatnosť postúpenia, ako aj to, že ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách neupravuje len ochranu bankového tajomstva, ale tiež právo klienta v súvislosti s postúpením pohľadávky, keď postúpenie pohľadávky banky, ku ktorému došlo v rozpore s týmto ustanovením, je neplatný právny úkon. Jednou z podmienok, o ktorej hovorí vyššie uvedené rozhodnutie najvyššieho súdu je preukázateľné zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi (v omeškani) a dlžnikovo následné nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní. Žalobca v konaní preukazoval splnenie povinnosti vymedzených § 92 ods. 8 Zákona o bankách výzvou zo dňa 02. 05. 2017 „Tretia upomienka - pokus o zmier“ a listom zo dňa 19. 06. 2017 „Výzva na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom“, ktorým vyhlásil predčasnú splatnosť úveru ku dňu 19. 06. 2017, v kontexte § 53 ods. 9 OZ a § 565 OZ. Tieto úkony sa však musia dostať do sféry dispozície dlžníka. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/36/2020 zo dňa 15. 12. 2020 publikovaný pod R 4/2021 v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR), z ktorého vyplýva, že ustanovenie § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka upravuje režim doručovania hmotnoprávných úkonov. V zmysle uvedeného ustanovenia prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď jej dôjde. V danom prípade sa jedná o takzvanú teóriu dôjdenia, a teda pri hmotnoprávných úkonoch sa nevyžaduje skutočné doručenie a prevzatie písomnosti zachytávajúcej právny úkon. Účinnosť adresovaných jednostranných hmotnoprávných úkonov v režime Občianskeho zákonníka, resp. celkovo v oblasti súkromného práva predpokladá, že prejav vôle dôjde, resp. je doručený adresátovi, t. j. že sa dostane do sféry jeho dispozície - už týmto okamihom začína právny úkon pôsobiť voči druhej zmluvnej strane. Slovné spojenie „dostane do jeho dispozície sféry“ nemožno vykladať v zmysle procesnoprávných predpisov. Je ním potrebné rozumieť objektívnu možnosť neprítomnej osoby zoznámiť sa s jej adresovaným právnym úkonom. Právna teória i súdna prax takou možnosťou chápe nielen samotné prevzatie písomného hmotnoprávného úkonu adresátom, ale i také prípady, kedy doručením listu či telegramu, obsahujúceho prejav vôle, do bydliska alebo sídla adresáta či do jeho poštovej schránky, poprípade i hodením oznámenia do poštovej schránky o uložení takej zásielky, nadobudol adresát hmotnoprávného úkonu objektívnu príležitosť zoznámiť sa s obsahom zásielky. Pritom nie je nevyhnutné, aby sa adresát skutočne zoznámil s obsahom hmotnoprávného úkonu, postačuje, že mal objektívnu možnosť spoznať jeho obsah. Dôjdením do sféry vplyvu príjemcu sa rozumie napríklad vhoďenie listu do schránky príjemcu alebo dôjdenie mailu na mailovú adresu príjemcu, ak príjemca dal v zmluve najavo, že písomnosti možno posilať aj elektronicky. Rozhodujúce je objektívne hľadisko, t. j. ak sa preukáže, že adresát mal reálnu možnosť oboznámiť sa s prejavom vôle, nastávajú právne účinky jednostranného právneho úkonu obsahujúceho takýto prejav bez ohľadu na to, či sa s ním adresát skutočne oboznámil. Je preto nutné, aby odosielateľ vhodným spôsobom doručenie zásielky adresátovi zdokumentoval, resp. ju vedel relevantne preukázať. S ohľadom na uvedené súd prvej inštancie správne skúmal doručovanie vyššie uvedených listín žalovanej, pričom súd prvej inštancie správne uzavrel, že žalovaný nepredložil žiadny listinný dôkaz, ktorý by preukázal, že by sa výzva „Tretia upomienka - pokus o zmier“ zo dňa 02. 05. 2017 dostala do dispozície sféry žalovanej a mala možnosť sa s ňou oboznámiť. Žalobca predložil podací hárok o zasielaní tretej upomienky žalovanej, z ktorého vyplýva, že zásielku podal dňa 02. 05. 2017 na poštu, avšak z podacieho hároku nie je možné učiť, či sa zásielka reálne dostala do dispozície sféry žalovanej, teda, že mala možnosť sa s ňou oboznámiť. Uvedené by spĺňalo predloženie doručenky k uvedenej zásielke, alebo možnosť overenia doručenia cez portál www.posta.sk. Žalobca však doručenkou nepredložil a cez uvedený portál nebolo možné overiť doručovanie uvedenej zásielky pre uplynutie doby, po ktorú pošta uvedenú informáciu uchováva. Súd prvej inštancie preto správne uzavrel, že podací hárok nepreukazuje doručenie zásielky. Pokiaľ sa žalobca domáhal voči žalovanej uhradenia postúpenej bankovej pohľadávky, bolo jeho povinnosťou nie len tvrdiť, ale aj preukázať splnenie podmienok podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách, teda uniesť dôkazné bremeno v predmetnom sporovom konaní. Je nutné uzavrieť, že žalobca nepreukázal platné postúpenie pohľadávky, nakoľko nepreukázal platné a účinné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti a ani, že nastala konečná splatnosť úveru. Odvolací súd v plnom rozsahu na tomto mieste odkazuje v ďalšom na právne správne a vyčerpávajúce odôvodnenie zamietnutia žaloby súdom prvej inštancie v bodoch 28. a 29. napadnutého rozsudku.

31. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Pokiaľ ide o výrok súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania, odvolací súd len pre úplnosť dodáva, že súd prvej inštancie správne aplikoval ust. § 255 ods. 1 CSP a

v konaní úspešnej žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov konania z dôvodu, že jej v konaní žiadne trovy nevznikli.

32. Podľa § 255 ods.1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

33. Podľa § 262 ods.1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

34. Podľa § 262 ods.2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

35. Podľa § 396 ods.1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

36. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a úspešnej žalovanej nepriznal náhradu trov odvolacieho konania, keďže jej v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli, s prihliadnutím na zásadu hospodárnosti a na rozumné usporiadanie procesných vzťahov (článok 4 ods. 2 CSP).

Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP); povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b/ dovolateľom právnická osoba, jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).